

Irodalmi Nobel-díj, 2025:

Krasznahorkai László

Kertész Imre után több mint két évtizeddel ismét magyar író nyerte el a világ legrangosabb irodalmi díját.

A Svéd Akadémia indoklása szerint Krasznahorkai

az apokaliptikus terror közepette a művészet erejét megerősítő, lenyűgöző és látnoki műveiért

veheti át az elismerést, aki a Nobel-díj oldalán lévő rövid életrajz szerint

a közép-európai hagyomány nagyszerű epikus írója, ami Kafkától Thomas Bernhardig nyúlik vissza, és amit az abszurdizmus és a groteszk túlzás jellemez. De ennél több is rejlik benne: műveiben keleti hatások is feltűnnek, amelyek elmélkedőbb, finomabb hangvételűek.

Első regénye az 1985-ös *Sátántangó* volt, amelyet azóta több mint tucatnyi nyelvre, többek között angolra, franciára, hollandra, németre, olaszra, csehre, arabra, kínaira vagy épp görögre is lefordítottak. A pusztulás táncrendjét a magyar vidéken megörökítő regényt Tarr Béla vitte filmre: a hét és fél órás alkotást 1994-ben mutatták be a mozik, az azóta eltelt évtizedekben pedig örökérvényű klasszikussá vált a világ filmesei és filmrajongói között

Az írónak azóta számos regénye és elbeszéléskötete jelent meg, a legutóbbi a 2024-es *Zsömle odavan*, a legfrissebb pedig novemberben jön majd ki *A magyar nemzet biztonsága* címen a Magvető Kiadónál.

Krasznahorkai írásai egyszerre nagyon konkrétak és univerzálisak. Jellegzetes figurái különböző történelmi korszakokban és tájakon bolyonganak. Ami összeköti ezeket a történeteket, azok egyfelől a végeérhetetlenül hömpölygő mondatok, másrészt egyfajta nyughatatlanság és otthontalanság, az állandó keresés motívuma. Ahogy Selyem Zsuzsa fogalmaz: „Krasznahorkai László egyébről se ír végtelen intenzitással, mint a menekülésről. Arról, hogy képtelenség élni ott, ahol vagyunk, de ahová minduntalan menekülnénk, ott is képtelenség élni.”